

rende er altså, hvordan vi hjælper denne her gruppe mennesker.

Vi vil helst hjælpe dem ved, at den grundlæggende folkepension er tilstrækkelig, men subsidiært kan man diskutere en model, som SF rejser i dag, med statsindbetaling for de mennesker, som ellers ikke har det, de skal have.

Jeg vil gerne med hensyn til det forslag, som SF har fremsat til vedtagelse her i dag, sige, at der er to ting i det, hvor Dansk Folkeparti har en anden indgangsvinkel end den, SF giver udtryk for er baggrunden for forslaget til vedtagelse.

Den ene er SF's idé om, at det er negativt, at der er skattebegunstigelser til opsparing for den gruppe, der er på arbejdsmarkedet. Det finder vi ikke at der er noget negativt i. Den anden ting er, at SF igen rejser debatten omkring diskrimination, bl.a. på baggrund af køn i de forsikringsordninger, som folk på arbejdsmarkedet kan tegne. Her må vi henholde os til, at der altså også er en fri aftaleret, som selvfølgelig betyder, at der kan være forskelle i det, man kræver, f.eks. i forhold til, hvor lang tid folk lever. Vi kan altså ikke ved lov lave om på den levealder, kønnene nu engang har. Og det er klart, at selskaber, som fungerer på det private marked, også opererer med dette i forhold til de indbetalinger, de skal have i arbejdstidsforløb.

Derfor har vi en anden indgangsvinkel til dele af de punkter, som SF har stillet op i forslaget til vedtagelse, men vi vil ikke af den grund afvise forslaget. Som vi ser det, drejer forslaget sig i bund og grund om at bede regeringen om inden den 1. oktober 1999 at komme med en redegørelse, som skal belyse de her forskellige punkter. Derfor vil vi støtte forslaget til vedtagelse med de begrundelser, som jeg er kommet med, og stemmer for forslaget ved afslutningen af denne debat.

Og så bare lige til sidst om niveauet for folkepensionen med tillæg:

Der er nogle, der taler, som om de vel 5.000 kr. efter skat, som en folkepensionist kan risikere at have, er guld og grønne skove, men det er de ikke efter vores opfattelse; vi mener, det beløb er for lille. Og om ikke andet så kan man jo bare se det i forhold til det, som vi folketingsmedlemmer bevilger os selv i pension, når vi i øvrigt har nået pensionsalderen ved det tredstyvende år: Det ligger på langt over det dobbelte af det beløb, som vi giver en folkepensionist i grundbeløb, og så er der forskellige tilslægsydelse.

Så det er for lille et beløb, og derfor skal vi have en ambition om – og den håber vi at flere partier vil dele med os – at det beløb bliver hævet løbende over de kommende år. Det vil tjene Folketinget til ære at træffe en sådan beslutning.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Den udvikling, der gennem de sidste 10 år har været inden for pensionsområdet, har vi jo kunnet forudberegne, og derfor har den også været genstand for debat, politisk i det her forum og fagpolitisk i organisationerne, og det har så ført til forbedringer i de senere år.

Pension i forbindelse med tilknytning til arbejdsmarkedet bliver mere almindelig, ligesom egenopsparing til pensionen gør det; det er jo ikke længere noget, der er forbeholdt de velhavende. Og for Centrum-Demokraterne er det en god udvikling, som den enkelte burde motivere til i stedet for som med pinsepakken at blive demotiveret. Hvis man har mulighed for det, synes vi, det er al ære værd at sørge for sig selv, også når man bliver gammel.

Men så er der jo grupper af borgere, der ikke har haft mulighed for at få en arbejdsmarkeds-pension, og som heller ikke har været i stand til at spare op, og det er de borgere, som man i denne debat vel kan betegne som restgruppen, og som er defineret som den del af befolkningen i den arbejdsdygtige alder, der ikke er omfattet af en arbejdsmarkeds-pensionsordning. Og i den gruppe er det især dem, der er helt eller delvis uden for arbejdsmarkedet, og for dem er der så to problemer: dels mangel på supplerende opsparing til folkepensionen og dels mangel på forsikring ved tab af erhvervsevne og til forsørgelse af familie ved død.

Derudover er der den gruppe af offentligt ansatte, som bliver ramt af de hårde karenskrav, og det er dem, der er omfattet af en alder på minimum 25 år, 4 års beskæftigelse og mindst 15 timers arbejdsuge.

Men der er i dag den mulighed for dem, som helt eller delvis står uden for arbejdsmarkedet, frivilligt at tilslutte sig Arbejdsmarkedets Tilslægs-pension for dermed at supplere den senere folkepension, og det er der indtil nu 75.000 personer, der har benyttet sig af; så man må sige, at ordningen har været en succes. Ordningen omfatter førtidspensionister og efterlønnere samt dem, der er på delpension eller seniorydelse.

Og så er der blevet indført en tvungen ATP, som man betaler som bilstandsmodtager og som